

Arrest

nr. 349 749 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2026 met refertenummer 135859.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2023 leggen verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Antwerpen, die op 10 maart 2023 wordt geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.2. Op 24 november 2023 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Op 27 mei 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 31 juli 2024 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Op 16 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2024 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voornaam:[C.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.07.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner [I.Q.] (RR [...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijft overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen ver kregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking in dien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- attest van erkenning van handicap FOD Sociale Zekerheid dd. 22.10.2021

- attesten FOD Sociale Zekerheid dd. 27.03.2023 en 11.12.2023 waaruit blijkt dat ze minstens in de periode oktober 2022 – december 2023 een IVT ontving; bijbehorende uitbetalingen aan de referentiepersoon voor de periode januari 2024 – augustus 2024

- ongedateerd betaalattest groeppakket (Infino) met bijbehorende stortingsbewijzen: echter, gezien het groeppakket (vroeger: kinderbijslag) een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- stortingen van een alimentatiebedrag door derden: echter, Echter, deze bedragen worden betaald aan de referentiepersoon om bij te dragen aan de kosten van het levensonderhoud van haar kind(eren), en kunnen dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen.

- printscreen ‘tak21 & tak 26’ en ‘pricos responsible investing’: echter, louter op basis van de voorgelegde documenten, kunnen deze gegevens niet aan de referentiepersoon gelinkt worden; deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon momenteel een IVT (inkomensvervangende tegemoetkoming) ontvangt. Volgens de meest recente gegevens ontvangt zij een maandelijks IVT-bedrag van €1785,16 (augustus 2024).

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een maandelijks uitkeringsbedrag van €1785,16 is significant minder dan €2089,55 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon

met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 31.07.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.'

Uit de voorgelegde huurovereenkomst (inwerkingtreding: 01.12.2006) blijkt dat de referentiepersoon een maandelijkse basishuurprijs van €255,90 diende te betalen. Deze basishuurprijs werd al aangepast naar een effectieve huurprijs van €133,55 waarbij rekening gehouden werd met onder andere het inkomen van de huurder en diens gezinssamenstelling. Uit deze aanpassing blijkt reeds dat de referentiepersoon destijds al in een financieel moeilijke situatie verkeerde, anders zou hij de basishuurprijs dienen te betalen. Tevens, er werd geen informatie voorgelegd in verband met de op heden verschuldigde huurprijs en bijkomende lasten (zoals bijvoorbeeld een recent rekeninguittreksel waaruit de betaling van de huurlasten blijkt dat zou kunnen). Overige informatie betreffende de overige vast en variabele kosten zoals deze voor nutsvoorzieningen, kledij, mobiliteit, ontspanning, voeding, telecommunicatie, verzekeringen, medische zorgen, ... werden slechts deels voorgelegd. Er werden slechts twee betalingen aan Electrabel dd. 29.07.2024 en 20.08.2024, en één betaling aan Proximus dd. 23.09.2024 voorgelegd. Louter op basis van deze uiterst summier gegevens heeft onze dienst geen zicht op de werkelijke kosten verbonden aan het levensonderhoud van de referentiepersoon en haar gezin.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is het niet ernstig aan te nemen dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon efficiënt ter beschikking heeft te laag zijn om voor zichzelf en haar partner in het levensonderhoud te voorzien en hierbij een minimum aan waardigheid voor iedereen te garanderen. Meer nog, de referentiepersoon beschikt maar net over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Er werden tevens documenten met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene en van derden (de dochters van de referentiepersoon) voorgelegd. Met deze gegevens kan echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr.149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële en motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner conform artikel 40ter Vreemdelingenwet.

2

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt het volgende [...]:

[...]

Verzoeker dient aldus onder meer aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Indien de bestaansmiddelen niet hoog genoeg zouden zijn, quod non, dient verwerende partij conform artikel 42 Vw een behoeftanalyse uit te voeren:

[...]

Deze inkomstenvereiste is een omzetting van de richtlijn 2003/86/EG van de Europese Unie.

Deze richtlijn heeft betrekking op gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer (zoals in casu). Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders.

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443- 18, p. 11, 59 en 159-160).

Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443 14, 23, “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11- 13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de richtlijn. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: [...] c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, “het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)” (punt 72).

In haar arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X tegen België – stuk 9 van het Hof van Justitie stelt zij het volgende:

“40 Derhalve vloeit uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene.

41 Uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, komt naar voren dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn. (...)

43 Inkomsten die afkomstig zijn van een derde of een familielid van de aanvrager worden door artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 dus niet uitgesloten, mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn. In een situatie als in het hoofdgeding kan het juridisch bindende karakter van een verbintenis van een derde of een familielid van de verzoeker om de aanvrager ten laste te nemen in , dit verband een belangrijk gegeven zijn om in aanmerking te nemen. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten kunnen tevens rekening houden met, inzonderheid, de familieband tussen de aanvrager van de status van langdurig ingezetene en de verwant of verwanten die bereid zijn hem ten laste te nemen. Evenzo kunnen de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de verwant of verwanten van die aanvrager daarvoor relevante aspecten zijn.

44 Gelet op een en ander moet op de vragen worden geantwoord dat artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.”

Het betreft rechtspraak waar het Grondwettelijk Hof (arrest dd. 24 oktober 2019, C-302/18 waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing) geen rekening mee gehouden heeft.

Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Verzoeker verwijst bovendien naar het arrest van de Raad van State van 20 oktober 2022, nr. 254.820 waarin op ondubbelzinnige wijze wordt verduidelijkt dat bij de toetsing van de bestaansmiddelen-voorwaarde niet strikt-formeel mag worden vastgehouden aan de herkomst van de inkomsten.

Verwerende partij mag de ontvangen geldstortingen niet als dusdanig uitsluiten als bestaansmiddel, enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van een gezinslid van de referentiepersoon.

Een dergelijke uitsluiting zou immers de artikelen 40ter en 42 Vw. schenden.

De Raad van State stelt duidelijk dat verwerende partij de omvang, stabiliteit en regelmaat van de geldstromen moet onderzoeken.

Enkel weigeren wegens “derden-inkomsten” volstaat niet.

Verwerende partij moet daadwerkelijk nagaan of de inkomsten stabiel én toereikend zijn, los van hun bron.

3.

Verzoeker had ter staving van zijn aanvraag onder meer volgende stukken gevoegd:

- Een begeleidend schrijven met motivatie en toelichting bij de stukken
- Een inventaris met volgende stukken:
 - Registratie wettelijke samenwoning
 - Bewijzen relatie
 - Betalingsbewijs retributie
 - Attest samenstelling gezin
 - Paspoort verzoeker
 - Kopie ID mevrouw
 - Geregistreerde huurovereenkomst en huurprijs
 - Energiefactuur
 - Telefoon en internet factuur
 - Verklaring lidmaatschap voor verzoeker en mevrouw
 - Bestaansmiddelen referentiepersoon
 - Bestaansmiddelen verzoeker
 - Bestaansmiddelen dochters
 - Ontvangen alimentatiegelden
 - Ontvangen groeipakket
 - Belegging referentiepersoon

Verzoeker had specifiek aangegeven dat de referentiepersoon kostendelend samenwoont met haar twee dochters die beiden over een inkomen beschikken. Ter staving werden de contracten en loonbrieven/stortingsbewijzen van de dochters gevoegd.

Verzoeker kon aldus aantonen dat de inkomsten meer dan voldoende waren om te voorzien in hun eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

4.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing echter het volgende:

“Er werden tevens documenten met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene en van derden (de dochters van de referentiepersoon) voorgelegd. Met deze gegevens kan echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40 VW.

Verwerende partij weigert een deel van de bestaansmiddelen van het gezin in aanmerking te nemen.

Verwerende partij sluit op die manier bewijsstukken van bestaansmiddelen automatisch uit én dit zonder enige evaluatie.

Verzoeker herhaalt nochtans hogervermelde vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS van 20 oktober 2022 nr. 254.820) waaruit blijkt dat verwerende partij zich niet mag beperken tot formele uitsluiting van derden-inkomsten.

Zij is gehouden elk voorgelegd stabiel en regelmatig inkomstenspatroon van derden of familieleden substantieel te onderzoeken en dit op een zorgvuldige manier.

De motivatie van verwerende partij is dan ook in strijd met artikel 40ter Vreemdelingen en de materiele motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar volgende recente uitspraak van de RVV die in dezelfde zin oordeelde (RVV 9 januari 2025 nr. 319 709.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

5.

Minstens had verwerende partij op een ernstige wijze een behoefteanalyse conform artikel 42 Vreemdelingenwet moeten uitvoeren.

Artikel 42, §1, tweede lid Vw. verplicht verwerende partij om een behoefteonderzoek te voeren indien de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De wet is duidelijk, ofwel beschikt de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dan is aan deze voorwaarde voldaan, ofwel beschikt de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dan moet een behoefteonderzoek gevoerd worden.

De ratio legis moet immers voor ogen worden gehouden, nl. de referentiepersoon en zijn gezin mogen niet genoodzaakt zijn om beroep te doen op de sociale bijstand.

Verzoeker had in een begeleidend schrijven uiteengezet dat het actuele inkomen van de referentiepersoon onder de wettelijke vereiste ligt maar dat rekening gehouden moet worden met de inkomsten van haar dochters met wie zij kostendelend samenwoont. Dat er meer dan voldoende overblijft om van te leven na een overzicht van de vaste kosten gestaaft door stukken.

Verwerende partij motiveert nochtans dat “louter op basis van deze summieri gegevens heeft onze dienst geen zicht op de werkelijke kosten verboden aan het levensonderhoud van de referentiepersoon en het gezin”.

Deze motivering is foutief en in strijd met de stukken in het administratief dossier.

Verzoeker herhaalt dat de kosten van de huur voorliggen en andere diverse kosten zoals nutsvoorzieningen en verzekeringen.

Indien verwerende partij – ondanks alle voorliggende gegevens inzake de kosten van het gezin – nog concrete aanvullende vragen had, stond het haar vrij om bijkomende inlichtingen of verificatie te vragen conform haar zorgvuldigheidsplicht.

Door dit niet te (willen) doen en ondanks alle voorliggende gegevens onttrekt verwerende partij zich aan haar wettelijke verplichting om een behoefte analyse uit te voeren. Dit ondanks de actieve medewerking van verzoeker en de referentiepersoon.

De jure weigert zij eigenlijk de stukken te beoordelen zoals ze voorliggen in het administratief dossier.

Nochtans is het haar wettelijke verplichting om in elk dossier een individueel onderzoek te voeren en een beoordeling te maken.

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarbij beslissingen worden vernietigd als blijkt dat DVZ geen ernstig individuele behoefte-analyse heeft uitgevoerd zoals in casu. (zie o.m. RVV 20 juni 2024, nr. 308 595, RvV 31 augustus 2018, nr. 208.513; RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251)

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd en dat daardoor ook art. 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.”

3.2. Verweerder repliceert hierop in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in

casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de in het enig middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie geheel terecht besliste tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in casu een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in toepassing van art. 40ter en 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder wijst daarbij vooreerst op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de voorwaarden voldoet zoals deze zijn gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de inkomstenvereiste en behoefteanalyse legde verzoeker de volgende documenten voor:

- attesten van erkenning handicap Fod Sociale Zekerheid dd. 22.10.2021;
- attesten FOD Sociale Zekerheid dd. 27.03.2023 en 11.12.2023 waaruit blijkt dat verzoeker minstens in de periode oktober 2022 – december 2023 een IVT ontving en bijbehorende uitbetalingen aan de referentiepersoon voor de periode januari 2024 augustus 2024. Volgens de meest recente gegevens ontvangt zij een maandelijks IVT-bedrag van €1785,16 (augustus 2024);
- tewerkstellingsattesten van verzoeker zelf en de twee dochters van de referentiepersoon;

De overige door de verzoekende partij aanvullend neergelegde attesten kunnen niet worden weerhouden in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde, gelet op de volgende motieven:

- het ongedateerde attest van het groeipakket (Infino) betreft aanvullende gezinsbijslag voor de kinderen en telt daarom niet mee als eigen inkomen van de referentiepersoon;
- de stortingen van alimentatie zijn specifiek bedoeld voor het onderhoud van de kinderen en gelden daarom niet als bewijs van voldoende eigen middelen;
- de screenshots van de beleggingen (tak 21/26) worden niet aanvaard omdat de titularis niet kan worden geïdentificeerd en er geen duidelijke link is met de referentiepersoon.

Omtrent de voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

[...]

Waar verzoeker insinueert dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn eigen inkomsten en de inkomsten van de dochters van de referentiepersoon, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

[...]

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn wettelijk samenwonende partner, van Belgische nationaliteit.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van Minister dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

In haar enig middel stelt de verzoekende partij ten onrechte dat de bestaansmiddelenvoorwaarde zonder meer een omzetting zou betreffen van de Richtlijn 2003/86/EG.

Het loutere feit dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen heeft laten inspireren door de bewoordingen van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet, waardoor er inderdaad tekstuele gelijkenissen zijn tussen voormelde bepaling en artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, volstaat allerm minst om te besluiten dat de Richtlijn 2003/86/EG op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing werd gemaakt op zuiver interne situaties.

Er kan immers geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de gezinshereniging met onderdanen van derde landen werd uitgewerkt in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet, terwijl de Belgische wetgever

ervoor heeft geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen in een volledig afzonderlijk hoofdstuk van de Vreemdelingenwet op te nemen (artikel 40ter e.v. van de Vreemdelingenwet).

Niet alleen heeft de Belgische wetgever er aldus voor geopteerd om een afzonderlijke regeling uit te werken. Daarenboven is de inhoud van beide wettelijke regelingen ook niet op alle punten volstrekt gelijklopend, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat "de toegepaste regel" voor de gezinshereniging met statische Belgen, dan wel met tot verblijf gerechtigde onderdanen van derde-landen identiek zou zijn.

De verzoekende partij verduidelijkt dat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet immers uitdrukkelijk stipuleert dat de bepalingen van het hoofdstuk I "Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg" van Titel II 'Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen' ook van toepassing zijn op de familieleden van een statische Belg, dit in de mate voormeld hoofdstuk I geen specifieke afwijkende regels voorschrijft voor laatstgenoemde categorie van familieleden.

Het staat bijgevolg vast dat er op de gezinshereniging met statische Belgen "aanvullende en afwijkende bepalingen" van toepassing zijn, dewelke enerzijds verschillen van de bepalingen betreffende de gezinshereniging met derdelanders en anderzijds evenmin identiek zijn aan de regeling voor de gezinshereniging met Unieburgers of niet-statische Belgen.

Eén en ander werd inmiddels reeds uitdrukkelijk door de Raad van State bevestigd in het arrest nr. 260.501 van 19.08.2024:

[...]

Uit voormeld arrest blijkt zeer uitdrukkelijk dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende én regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarbij de Belgische wetgever uitdrukkelijk heeft vooropgesteld dat geacht wordt aan deze voorwaarde te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen 120% van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen.

In haar enig middel verwijst de verzoekende partij ook nog naar parlementaire voorbereidingen, waaruit zou moeten blijken dat het de bedoeling zou zijn geweest om de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen dan de regeling voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit de door de verzoekende aangehaalde parlementaire voorbereidingen blijkt dat het inderdaad het standpunt was van één (1) lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat de gezinshereniging met (statische) Belgen ook in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet diende te worden opgenomen. Zulks werd door het betreffende lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers inderdaad beargumenteerd, door te stellen dat het essentieel zou zijn om Belgen op voet van gelijkheid te plaatsen met vreemdelingen uit derde landen.

Vervolgens werd door de Raad van State echter volgend advies verleend op 13.04.2011 (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC53/443-15, p. 5 e.v.):

[...]

In navolging van voormeld advies heeft de Belgische wetgever er uiteindelijk voor geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen -zoals reeds gemeld- in een afzonderlijke wettelijke regeling uit te werken, waarbij door de Belgische wetgever bovendien zeer duidelijk heeft overwogen dat "de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen" zoveel mogelijk op elkaar moesten worden afgestemd.

Zie ook:

[...] (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-16, p. 33)

Er werd vervolgens een afzonderlijke nationale wetgeving uitgewerkt, specifiek en uitsluitend met betrekking tot de gezinshereniging met statische Belgen, waarbij artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG allerminst op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk werd verklaard op deze zuiver interne situatie.

Het is dan ook onjuist om te besluiten dat de Belgische wetgever op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG toepasselijk zijn gemaakt hebben op de gezinshereniging met statische Belgen, dit om de enkele reden dat er "tekstuele gelijkenissen" bestaan tussen de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij in het enig middel nog verwijst naar een arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18, benadrukt verweerder voorts dat niet zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de specifieke context van de Richtlijn 2003/109/EG, zoals deze ook door het Hof van Justitie duidelijk werd aangehaald in haar arrest:

[...]

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat het Hof van Justitie specifiek rekening heeft gehouden met de bedoeling van de Europese regelgever, met name om de status van langdurig ingezetene in belangrijke mate in overeenstemming te brengen met de rechten van Unieburgers, om vervolgens te oordelen dat "het begrip inkomsten in [artikel 5 van de richtlijn 2003/109/EG] niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld".

In dit kader heeft het Hof van Justitie tevens rekening gehouden met haar eerdere uitlegging van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG, bepaling die specifiek betrekking heeft op de voorwaarden

waaronder een Unieburger gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat mag verblijven.

Concreet had het Hof van Justitie in een arrest van 16 juli 2015 (Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak) reeds geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG geen rekening kon worden gehouden met de herkomst van de bestaansmiddelen.

Aangezien het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de Europese regelgever het statuut voor langdurig ingezetenen in belangrijke mate in overeenstemming wou brengen met de rechten van Unieburgers, is het niet onlogisch dat ook voor wat betreft het begrip inkomsten uit artikel 5 van de Richtlijn 2003/209/EG werd geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten niet determinerend is.

De verwerende partij benadrukt echter dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18 geenszins kan worden besloten dat het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal wenste te herzien.

Immers heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak -zoals door de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest overigens ook uitdrukkelijk wordt aangehaald- als volgt geoordeeld (HvJ 06.12.2012, C-365/11 en C-357/11, O., S. en L., punten 71-72):

[...]

Rekening houdend met de doelstelling van de Richtlijn 2003/86/EG heeft het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk geoordeeld dat de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf.

Terwijl ook dienstig kan worden verwezen naar het advies van de Advocaat-Generaal H. SAUGMANDSGAARD ØE, die in de zaak C-302/18 uitdrukkelijk het volgende heeft overwogen, onder verwijzing naar de bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie hieromtrent:

[...]

In de overweging 33 bevestigt de Advocaat-Generaal, onder verwijzing naar eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86/EG, het principe dat de letterlijke uitlegging van het begrip 'bestaansmiddelen' wel degelijk doelt op de door de aanvrager gegenereerde inkomsten.

Vervolgens wordt evenwel rekening gehouden met de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 en een teleologische uitlegging van de richtlijn 2003/109, om te besluiten dat de herkomst van de bestaansmiddelen in die specifieke context niet-determinerend kan zijn en de door een derde ter beschikking gestelde middelen niet zijn uitgesloten.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift aanvoert, kan uit het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie dan ook allerminst worden afgeleid dat het Hof van Justitie terloops (buiten de context van de concrete zaak) haar eerdere interpretatie van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal zou hebben herzien.

Hooguit kan uit het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie worden afgeleid dat specifiek in het kader van gezinshereniging met een langdurig ingezetene artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG zo moet worden geïnterpreteerd dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet determinerend is.

Verwerende partij heeft dan ook volledig terecht geoordeeld dat geen rekening kan worden gehouden met de tewerkstellingsattesten van de verzoeker zelf en de dochters van de referentiepersoon.

Deze attesten bewijzen immers niet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, aangezien de inkomsten niet rechtstreeks aan de referentiepersoon worden overgemaakt. Het staat immers niet vast dat deze lonen daadwerkelijk aangewend zullen worden om in de behoeften van de referentiepersoon te voorzien.

Bijgevolg kan de verzoekende partij geen dienstig verwijzen naar het arrest nr. 319.709 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dd. 09.01.2025. In dat arrest was er sprake van rechtstreekse stortingen van de kinderen van de referentiepersoon op diens persoonlijke rekening, terwijl er in casu louter tewerkstellingsattesten worden voorgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt alsook dat de verzoekende partij documenten heeft overgelegd aangaande de geregistreerde huurovereenkomst. Hoewel de basishuurprijs van de woning 255,90 euro bedraagt, werd deze reeds verlaagd naar een bedrag van 133,55 euro. Bij deze verlaging van de basishuurprijs werd rekening gehouden met zowel het inkomen als de gezinssamenstelling van de huurder.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangevoerd dat deze verlaging van de basishuurprijs indicatief is voor de financieel moeilijke situatie waarin de referentiepersoon destijds verkeerde. Nu de verzoeker nalaat om bewijsstukken over te leggen van de huidig verschuldigde huurprijs, ontbreekt elke tegenindicatie die deze vaststelling zou kunnen ontkrachten.

Bovendien weerlegt de wijze waarop de huurprijs is berekend het standpunt dat er geen rekening werd gehouden met het gezin van de referentiepersoon. Juist omdat de gezinssamenstelling, naast het inkomen, een bepalende factor was bij de verlaging van de basishuurprijs, staat vast dat de gezinssamenstelling in de beoordeling werd betrokken.

Vervolgens benadrukt verweerder dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de behoefteanalyse, dewelke moet worden uitgevoerd nadat op basis van de door de verzoekende vreemdeling voorgelegde inkomstenbewijzen is vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de

referentiepersoon ontoereikend zijn. In die hypothese voorziet de wetgeving dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie bijkomende informatie kan opvragen, dit ten einde de concrete behoeften van de verzoekende vreemdeling en de referentiepersoon te onderzoeken.

Bijgevolg blijkt uit art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet wel degelijk dat het in eerste instantie aan de verzoekende vreemdeling toekomt om bewijs met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen, zonder dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie ertoe gehouden is om in dit kader uit eigen beweging bijkomend onderzoek te voeren.

Voor zoveel als nodig verwijst verweerder in dit kader ook naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat de bewijslast inzake de bestaansmiddelenvoorwaarde rust op de verzoekende vreemdeling:

“Waar verzoekster aanvoert dat de verweerder de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken en zij de verweerder verwijt nooit enige vraag tot verduidelijking gericht te hebben aan verzoekster, wijst de Raad erop dat het eerst en vooral aan de verzoekster toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Deze verplichting kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).” (RvV nr. 315.325 van 23 oktober 2024)

En ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

Verzoeker kan dus niet op dienstige wijze aanvoeren dat de verweerder op grond van de zorgvuldigheidsplicht gehouden was om bijkomende inlichtingen of verificaties te vragen.

Er werd immers duidelijk door de gemachtigde in de bijlage 19ter aangegeven dat er binnen de drie maanden bijkomende stukken dienden te worden neergelegd voor zover de bestaansmiddelen niet minstens van 120% van het leefloon zouden bedragen.

Alsook moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds voor een tweede maal een verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig beweren dat hij in alle redelijkheid niet zou hebben geweten dat hij alle nuttige informatie betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon diende te voor te leggen.

Enkel voor wat betreft het onderzoek naar de concrete behoeften, in het licht van de behoefteanalyse, voorziet art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie eventueel bijkomende informatie kan opvragen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij heeft dan ook volledig terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De verweerder is de mening toegedaan dat het enig middel van de verzoekende partij niet ernstig is.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

3.4. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat zijn aanvraag, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing en dit overeenkomstig de overgangsmaatregelen in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), moet worden onderzocht overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals deze golden vóór voormelde wet.

Het in verzoekers situatie toepasselijke artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]”

Aldus blijkt dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als wettelijke geregistreerde partner van een Belg, op cumulatieve wijze moet voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon begeleiden of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekosten-verzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – zoals van toepassing in verzoekers situatie – dat: *“de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

3.5. Verweerder weigerde het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan, omdat verzoeker niet aantoonde dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer documenten met betrekking tot zijn eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, omdat dit geen persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zijn. Verzoeker betwist dit en meent dat verweerder wel degelijk rekening had moeten houden met zijn inkomsten en deze alleszins niet aan de kant konden worden geschoven louter omdat dit niet de persoonlijke inkomsten van de Belgische referentiepersoon zijn.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X t. Belgische Staat) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Grondwettelijk Hof beperkte weliswaar in zijn arrest zijn beoordeling tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), maar – en voor zover dit *in casu* dienstig is – kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St.* Kamer 2024-2025, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger rekening zou kunnen worden gehouden, kan aldus niet worden gevolgd.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 kan geen afbreuk doen aan de voorgaande beoordeling, gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op heeft gewezen, had dit eerdere arrest betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 (B.15.1. ev.) vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

Verzoeker toont bijgevolg een schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag hierover ook niet anders te doen oordelen.

Verweerder betoogt allereerst – met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State – dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met statische Belgen louter heeft laten inspireren door de geldende wettelijke bepalingen voor de gezinshereniging met derdelanders, zonder dat men hierbij de bedoeling zou hebben gehad de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (met derdelanders) op rechtstreekse en voorwaardelijke wijze van toepassing te maken op zuiver interne situaties. Zoals blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 was het echter wel degelijk de wil van de wetgever om de voorwaarden voor de gezinshereniging met statische Belgen en de gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), wat het Grondwettelijk Hof heeft bijgetreden.

Vervolgens wijst verweerder op het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het Hof met betrekking tot de gezinshereniging in de zin van de Richtlijn 2003/86/EG had geoordeeld dat het te voeren onderzoek in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet deze van de derdelander waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt gevraagd. Verweerder meent dat het Hof van Justitie met zijn arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18 (X. tegen België) dat handelde over de Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen niet beoogde zijn rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal te herzien. Zoals ook wordt aangenomen door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 heeft het Hof van Justitie in zijn voornoemde arrest van 3 oktober 2019

evenwel incidenteel wel degelijk ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de Richtlijn 2003/86. Het Hof van Justitie stelde op duidelijke wijze dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40). Dit spreekt tegen dat enkel de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met uitsluiting van deze van diens gezinsleden die hem vervoegen, in aanmerking kunnen worden genomen.

3.7. Het enig middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. DECUYPER

I. CORNELIS